Ing. Jan Pellar:

Zemský hřebčinec v Písku patří mezi tradiční místa setkání jezdců, chovatelů a milovníků koní a od letošního roku navíc patří na seznam národních kulturních památek. Současný ředitel hřebčince, Ing. Jan Pellar, je s tímto místem spjatý snad odjakživa.

Važme si práce našich předků

Do Písku jsme dorazili krátce po poledni. Hlavní budova se z velké části skrývala pod lešením a opravy byly v plném proudu. Hned na začátku naší návštěvy nás Ing. Jan Pellar důkladně provedl areálem a celou prohlídku doplnil zajímavým komentářem.

Hřebčinec byl postaven v roce 1902 na zelené louce a mě vždy zabolí u srdce, když čtu v historických materiálech, že „leží dva kilometry jižně od města Písku“. Za zády nám tu dnes totiž stojí sídliště. Hřebčinec ovšem působil daleko dřív, byl ve městě v centru a první zmínka je o něm už z roku 1811, to znamená, že příští rok v srpnu nás čeká „monstr“ chovatelský den u příležitosti velkých oslav výročí 200 let.

Kdy jste se v hřebčinci objevil poprvé?

To jste ještě nebyli na světě, je to 39 let. Po škole jsem sem nastoupil na remontku jako jezdec a ošetřovatel. V pozici ředitele jsem 4 roky, ale ještě před tím jsem působil 12 let v pozici předsedy dozorčí rady. Nebylo pro mě těžké přejít do funkce ředitele, když jsem tu znal každý hřebík.

Pojďme se tedy podívat na vaši minulost ještě dále. Vzpomeňme například vaši sportovní jezdeckou éru.

Já jsem měl to štěstí, že v době, kdy jsem tehdy dávno začal jezdit u TJ Žižka Praha, byli tam ještě koně od vojáků z bývalého vojenského hřebčína Hostouň, který se pak přestěhoval do Albertovce. A to byli koně po dodneška vzpomínaných vynikajících hřebcích, jako byl např. Przedswit III, Furioso XIV, plnokrevní Horymír či Tulák. To vy asi budete znát historii vojenského hřebčína Hostouň – po skončení první světové války v roce 45 zbyla na území Čech velká spousta takzvaných kořistních koní, jednalo se i o koně z nejlepších chovů – trakénští, východopruští, hannoverští… A k těmto klisnám byli přiděleni výborní čeští pepiniéři. Dohromady byli schopni produkovat koně na úrovni koní i z tehdy nejvyspělejších zemí. Stádo kořistních klisen čítalo 240 hlav – takový import by nikdo nezaplatil.

Juniorské mistrovství jsem absolvoval v sedle koní po Horymír a Przedswit III, to byli samozřejmě vynikající koně, pak přišli další, ale s tím nejlepším jsem se setkal chvíli před tím, než jsem zjistil, že mám osteoporózu bederních obratlů a musel jsem skončit. Nejhorší je, že jakmile to člověk začne konečně trochu umět, odejdou mu záda. Mým posledním koněm byl tehdy valach po Servátor, jeho potomci byli sice těžko jezditelní, ale skočili by stodolu. Měli ohromnou sílu a velmi opatmé zadní nohy, což je důležité. Byl to kůň z matky po starém Quoniamovi, ruském trakénovi, ta se jmenovala Větrná a působila v hřebčíně Netolice. Je prababičkou plemeníka Caro ZH, jenž nám stojí ve stáji, a vnukem Větrné byl i plemeník Landruf–18. S ním v roce 2008 překonala Lucka Karhulcová oficiální český rekord ve skoku do výšky v dámském sedle a zvedla ho na 145 cm. Je obrovská škoda a hřích, že Netolice dopadly tak, jak dopadly. Rodina Větrná se rozprostřela a najdete u nás řadu jejích žijících příslušníků.

Co se dělo tehdy, když jste musel postupně ukončit svou jezdeckou kariéru?

Vystudoval jsem Vysokou školu zemědělskou v Suchdole ještě v době, kdy tam učil koně pan profesor Michal, což byl skutečný odborník, teoretik i praktik. Od dob, co odešel,